

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 16-07-2007 1302/31/2007/500	
Číslo: 24706/07	Vyřizuje: JUDr. Mena
Přílohy: /	

Mgr. Harnach

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce **General Marketing, v.o.s.**, se sídlem Strakonice, Raisova 1004/1, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 034/06-Hr ze dne 12.6.2006,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 034/06-Hr ze dne 12.6.2006, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení č.j. VZ/S187/05-03209/2006/510-MO ze dne 23.2.2006.

Pokud jde o označení žalovaného, tím je tu předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (zcela odhlédnuto od označení žalovaného v žalobě). Soud nutně musí vycházet z § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je v daném případě žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni. Přestože před jedním správním úřadem jsou vedena správní řízení ve dvou stupních, kdy (při použití problematické terminologie) v prvním stupni rozhoduje „ústřední orgán státní správy“ a o rozkladu pak v daném případě „vedoucí služebního úřadu“ (§ 61 odst. 2 správního řádu), není pochyb o tom, že ve věci má být přezkoumáváno ono druhostupňové rozhodnutí, jež vydal předseda Úřadu

pro ochranu hospodářské soutěže. Takto vymezený rozsah přezkumu je postaven najisto, neboť jiné rozhodnutí předmětem soudního přezkumu učiněno být podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, nemůže, specifikace napadeného rozhodnutí přitom není nijak spornou. Pro soud je tu tedy dostatek důvodů k tomu, aby byl zásadně připraven v žalobě aprobovat jak formální označení rozhodnutí ve smyslu „rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané ve druhém stupni správního řízení“, tak ve smyslu „rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“. Za žalovaného však soud považuje předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, na kterého je třeba nahlížet jako na monokratický správní orgán s výlučnou rozhodovací pravomocí ve II. stupni správního řízení.

I. Podstata věci

Žalovaný společně se správním orgánem I. stupně rozhodli, že žalobce porušil závažným způsobem § 3 odst. 1 v návaznosti na § 3 odst. 2 a § 67 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), tím, že uzavřel smlouvy na plnění předmětu veřejné zakázky na základě výzev k podání nabídek na plnění dílčích veřejných zakázek, a to „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 17 vybraných evropských zemích – provedení analýzy, definice cílové skupiny a dodávka kontaktů“ zadané výzvou ze dne 8.7.2003 více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 ZVZ, „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 17 vybraných evropských zemích – opakované oslovení členů cílové skupiny a tracking kontaktů s nimi“ zadané výzvou ze dne 8.7.2003 více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 ZVZ a „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 10 vybraných mimoevropských zemích – provedení analýzy, definice cílové skupiny a dodávka kontaktů“ zadané výzvou ze dne 8.7.2003 více zájemcům o veřejnou zakázku k podání nabídky podle § 49 odst. 1 ZVZ, aniž by vyhlásil obchodní veřejnou soutěž, přestože výše peněžitého závazku bez daně z přidané hodnoty, která zadavateli vznikla ze zadání veřejné zakázky v plnění stejného nebo srovnatelného druhu, přesáhla částku 7.500 000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítá nedostatečné zhodnocení skutkového stavu, neopatření si stanoviska Asociace přímého marketingu – Direkt Marketing Association a v návaznosti na to i nesprávné posouzení problematiky rozdělení veřejné zakázky. Podle žalobce je správní orgán povinen pečlivě zkoumat veškeré skutkové okolnosti případu a opatřit si ke zjištění skutkového stavu veškeré důkazy, které ke zjištění tohoto stavu mohou přispět a jsou nezbytné pro správné rozhodnutí ve věci. Takovýmto důkazem je dle žalobce i zmíněné stanovisko Asociace přímého marketingu, a to zejména v případě, že v České republice není obdobný orgán ustanoven.

Správní orgán dospěl zároveň k právnímu názoru při výkladu § 67 odst. 1 ZVZ, v němž je stanovena povinnost zohlednit celkovou výši peněžitého závazku bez daně z přidané hodnoty, která zadavateli vznikne ze zadání veřejné zakázky spočívající

v plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a sice že daný případ neumožňoval rozdělení veřejné zakázky a tudíž zjednodušený způsob zadání veřejné zakázky. Správní orgán (žalovaný i správní orgán I. stupně) sice správně konstatuje, že pojem „stejný nebo srovnatelný druh“ zákon nevymezuje a je nutno při interpretaci tohoto ustanovení vycházet ze specifických okolností každého případu, další závěry žalovaného však dle žalobce opodstatněnými nejsou. Jednotlivé zakázky, které žalobce postupem podle § 49 odst. 1 ZVZ zadal, jsou naprosto odlišného charakteru a jedná se o činnost s rozdílným předmětem. Extenzivní výklad žalovaného nemá oporu ani ve znění ZVZ, ani ve skutkových okolnostech. Žalobce byl při zadávání veřejné zakázky rovněž veden snahou o maximální hospodárnost, měl pečlivě provedenou analýzu vycházející i z předchozích zkušeností v daném oboru, přitom dovozuje, že zakázka zahrnující všechny tři složky by byla jednoznačně nákladnější než zvolený způsob zadání. Trendem marketingových služeb je specializace dodavatelů, protože činnost je již natolik specifická, že celou oblast lze jen velmi těžko obsáhnout, a tak vzhledem k provádění činností prostřednictvím subdodávek právě specializovaných agentur se celá zakázka prodražuje, protože na obchodu se podílí více subjektů a každý z těchto subjektů má v úmyslu na zakázce vydělat, což je v souladu s principem obchodu. Žalobce je přesvědčen, že hlavním účelem právní úpravy obsažené v ZVZ je právě úspora veřejných prostředků, ať již jsou vynakládány zcela ze státních prostředků nebo jako v daném případě podílem z celkové ceny zakázky, a tento účel a smysl právní úpravy byl žalobcem respektován a žalobce tedy ZVZ neporušil.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření setrval na závěrech, které prezentoval již v napadeném rozhodnutí.

Pokud jde o zjištění skutkového stavu, ten byl dle žalovaného dostatečným způsobem zřejmý ze správního spisu, a proto nebylo potřebné opatřovat si v této věci další důkazy. Tu žalovaný odkazuje na bod 21 napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobcova argumentace ohledně odlišného charakteru provádění přímého marketingu v různých destinacích může být v obecné rovině pravdivá a platná, avšak při jejím použití je nutno vždy vycházet ze specifických okolností konkrétního případu. V případě šetřené veřejné zakázky byly poptávané práce součástí jediné investiční akce, prováděné jediným dodavatelem v totožném časovém období, a tedy se jedná o plnění stejného nebo srovnatelného druhu. V podrobnostech žalovaný odkazuje na bod 17 napadeného rozhodnutí. Z něj je pak podáváno, že pro žalovaného bylo zřejmé, že veškerá žalobcem poptávaná plnění byla součástí jediné projektu s názvem „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace“ (což mimo jiné vyplývá z rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 3.9.2003 o účasti státního rozpočtu na financování akce), a tedy jednotlivé práce a úkony dodavatele na sebe vzájemně navazovaly, byly realizovány jediným dodavatelem v totožném časovém období a se shodným výstupem – závěrečnou zprávou. Zjevně tedy dle žalovaného tyto práce spolu tvořily jeden nedělitelný a komplexní celek a tvořily tak vzájemně srovnatelný předmět plnění. V této souvislosti

nelze *a priori* popírat tvrzení žalobce, že za určitých okolností spolu např. „databázový marketing a správa databází“ a „reklamní služby – kreativa a grafické návrhy“ nemusí souviset a může se jednat o činnost vzájemně naprosto odlišnou jak svých charakterem, tak i předmětem, kterým se zabývají, v šetřeném případě byly však tyto úkony pouze součástí komplexu činností, které jediný subjekt zajišťoval pro realizaci jediného předmětu plnění, a to „přímého marketingu ČR jako atraktivní turistické destinace“. Toto platí i ve vztahu k žalobcem tvrzeným odlišnostem a specifickým různých trhů v různých částech světa, neboť i v tomto případě byly činnosti dodavatele – jakkoli může být jejich předmět rozdílný a nestejný – součástí jedné komplexní dodávky, jediné veřejné zakázky, a zadavatel tedy byl povinen posoudit je pro účely zadávání jako plnění stejného nebo srovnatelného druhu. Nad rámec argumentace obsažené v bodech 19 – 22 napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že skutečný průběh zadání předmětné veřejné zakázky výrazně popřel závěry žalobcem zmiňované analýzy trhu, a lze tedy pochybovat o správnosti a legitimnosti závěrů a domněnek žalobce jako zadavatele, ze kterých vycházel při volbě způsobu zadání veřejné zakázky. Podle žalovaného by nadto žalobcem zamýšleného efektu hospodárnosti a větší efektivity výdajů z veřejných prostředků bylo možno dosáhnout i takovým způsobem, který by byl v souladu se ZVZ.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Správní spisy, podstatné skutečnosti

Z obsahu správního spisu soud zjistil zejména následující pro posouzení této právní věci podstatné skutečnosti:

Žalobce v rámci zadání veřejné zakázky „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace“ učinil tři výzvy dne 8.7.2003, a sice výzvy na dílčí plnění „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 17 vybraných evropských zemích – provedení analýzy, definice cílové skupiny a dodávka kontaktů“, „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 17 vybraných evropských zemích – opakované oslovení členů cílové skupiny a tracking kontaktů mezi nimi“ a „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 10 vybraných mimoevropských zemích – provedení analýzy, definice cílové skupiny a dodávka kontaktů“. Výzvy žalobce odeslal celkem sedmi subjektům, z nichž nabídky vždy ve vztahu ke všem třem plněním podali tři uchazeči. Následně na všechna tři plnění uzavřel žalobce dne 25.8.2003 smlouvy s jedním uchazečem. Celková výše peněžitého závazku vyplývajícího ze všech tří plnění bez daně z přidané hodnoty byla předpokládána ve výši přesahující 22 milionů Kč. Správní orgán I. stupně dospěl ve správním řízení k závěru, že ZVZ žalobci nebránil, aby na plnění rozsáhlé veřejné zakázky uzavřel více smluv a získal tak např. cenovou výhodu vyplývající z odděleného zadání specializovaných služeb na základě předem vymezených dílčích částí plnění předmětu veřejné zakázky, jednotlivé smlouvy však měly být uzavřeny na základě postupu odpovídajícího celkovému peněžitému závazku zadavatele (žalobce). Žalobce měl rovněž možnost zadávací řízení vyhlásit na celý předmět veřejné zakázky, přičemž

mohl připustit možnost dílčího plnění této veřejné zakázky – např. z toho důvodu, že předmět veřejné zakázky je natolik složitý a jednotlivá plnění natolik odlišná, že by je jeden uchazeč nemusel být schopen splnit. Správní orgán I. stupně tedy dospěl k závěru, že žalobce tím, že uzavřel smlouvy na plnění předmětu veřejné zakázky na základě jednotlivých tří výzev k podání nabídek, aniž by vyhlásil obchodní veřejnou soutěž, přestože výše peněžitého závazku bez daně z přidané hodnoty, která zadavateli vznikla ze zadání veřejné zakázky spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu, přesáhla 7.500 000,-Kč, porušil ZVZ. Podaný rozklad žalobce byl žalovaným zamítnut a napadené rozhodnutí potvrzeno; žalovaný se věcně ztotožnil se závěry, k nimž dospěl správní orgán I. stupně.

Pokud jde o obsah jednotlivých plnění, jež byla ve prospěch žalobce ze strany dodavatele realizována, pak z jednotlivých výzev k podání nabídek a uzavřených smluv vyplývá následující: v případě veřejné zakázky „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 17 vybraných evropských zemích – provedení analýzy, definice cílové skupiny a dodávka kontaktů“ vyplývá z výzvy k podání nabídek, že plněním veřejné zakázky je analýzou podložený návrh optimální definice cílové skupiny akce pro jednotlivé země a dodání stanoveného počtu kontaktů v určené struktuře na členy vybraných cílových skupin v příslušných zemích. Výchozí definice cílové skupiny, jak vyplývá z přílohy ke smlouvě na realizaci tohoto plnění, byla následující: „přednostové vícečlenných domácností s nadprůměrným příjmem, které pravidelně alespoň jednou ročně jezdí na zahraniční dovolené (nejen k moři), ale v posledních 5 letech nenavštívili Českou republiku“. Z výzvy k podání nabídek týkajících se plnění „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 17 vybraných evropských zemích – opakované oslovení členů cílové skupiny a tracking kontaktů s nimi“ vyplývá, že plnění spočívá v opakovaném oslovení žalobcem dodaných kontaktů definovanými prostředky přímého marketingu a implementace systému pasivní komunikace a správy oslovených kontaktů. Předmětem smlouvy je pak opakované oslovení dodaných kontaktů (600 000), a to prostřednictvím e-mailů a sms zpráv, následně pak návrh vytvoření a implementace systémů pasivní komunikace a správy oslovených kontaktů. Konečně z výzvy k podání nabídek týkající se plnění „přímý marketing ČR jako atraktivní turistické destinace v 10 vybraných mimoevropských zemích – provedení analýzy, definice cílové skupiny a dodávka kontaktů“ pak vyplývá, že plnění má spočívat v analýzou podloženém návrhu optimální definice cílové skupiny akce pro jednotlivé země, v dodání stanoveného počtu kontaktů v určené struktuře na členy vybraných cílových skupin v příslušných zemích a jejich opakované oslovení definovanými prostředky přímého marketingu. Ze smlouvy (resp. z přílohy) pak definice cílové skupiny akce je podána coby „přednostové vícečlenných domácností s nadprůměrným příjmem, které pravidelně alespoň jednou ročně jezdí na zahraniční dovolené (nejen k moři), ale v posledních 5 letech nenavštívili Českou republiku“, přitom předmětem smlouvy je mimo jiné dodávka kontaktů na minimálně 400 000 členů cílové skupiny a opakované oslovení těchto kontaktů prostřednictvím e-mailů a sms zpráv; dále pak návrh vytvoření a implementace systému pasivní komunikace a správy oslovených kontaktů.

Ceny jednotlivých plnění (odměny za realizaci jednotlivých projektů) činily v jednotlivých případech 7.350 000,-Kč, 7.450 000,-Kč a 7.400 000,-Kč (podáváno z jednotlivých smluv na příslušná plnění, uzavřených mezi žalobcem jako zadavatelem a společností INVESTCORP & PARTNERS LIMITED coby „realizátorem“).

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích žalobních bodů, jak byly žalobcem uplatněny (§ 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s.), přitom rozhodoval bez jednání za podmínek podávaných z § 51 odst. 1 s.ř.s.; žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalobce ve stanovené lhůtě s takto zamýšleným rozhodnutím věci samé bez jednání svůj nesouhlas nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o to, že celková výše peněžitého závazku vzniklého ze smluv na všechna tři jednotlivá plnění přesáhla 7.500 000,-Kč. Rovněž není sporu o to, co bylo předmětem jednotlivých plnění. Konečně není sporu ani o to, že žalobce zadal všechna tři jednotlivá plnění na základě výzev k podání nabídek podle § 49 odst. 1 ZVZ. Sporu je o to, zda se v případě jednotlivých plnění jednalo o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a tedy zda žalobce mohl postupovat podle § 49 odst. 1 ZVZ anebo zda musel veřejné zakázky zadávat v obchodní veřejné soutěži. Dále je předmětem sporu otázka, zda žalovaný měl pro svůj závěr o porušení ZVZ ze strany žalobce dostatek skutkového podkladu; konkrétně jde o to, zda si žalovaný měl opatřit stanovisko Asociace přímého marketingu – Direkt Marketing Association.

Podle § 67 odst. 1 ZVZ je při použití ZVZ rozhodující celková výše peněžitého závazku bez daně z přidané hodnoty, který vznikne zadavateli ze zadání veřejné zakázky, spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu. Spočívá-li zadání veřejné zakázky v uzavření několika samostatných smluv, je rozhodující součet všech peněžitých závazků, které zadavateli vzniknou ze zadání veřejné zakázky v jednom rozpočtovém roce.

Podle § 3 odst. 2 ZVZ je zadavatel povinen vyhlásit obchodní veřejnou soutěž, jestliže výše budoucího peněžitého závazku ze smlouvy bez daně z přidané hodnoty, jde-li o nemovitost, s výjimkou nájmu, nebo o soubor strojů nebo zařízení tvořících samostatný funkční celek, přesáhne 30 mil. Kč a v ostatních případech 7,5 mil. Kč. Podle § 3 odst. 4 ZVZ pak uzavření smlouvy na veřejnou zakázku jiným způsobem než na základě obchodní veřejné soutěže je přípustné pouze při splnění podmínek stanovených v části třetí ZVZ.

Podle § 49 odst. 1 ZVZ u veřejných zakázek, u kterých výše budoucího peněžitého závazku ze smlouvy bez daně z přidané hodnoty přesáhne 5 mil. Kč, jde-li o nemovitost s výjimkou nájmu nebo o soubor strojů nebo zařízení tvořících samostatný funkční celek, a 2,5 mil. Kč v ostatních případech a nepřesahuje částky stanovené v § 3 odst. 2 a 3 ZVZ, může zadavatel uzavřít smlouvu na podkladě písemné výzvy učiněné nejméně pěti zájemcům.

Přestože výše peněžitého závazku, který vznikl žalobci při zadání jednotlivých veřejných zakázek, se ve všech třech případech významně přiblížila částce 7,5 mil. Kč, žalobce by byl oprávněn tyto zakázky zadat způsobem podle § 49 odst. 1 ZVZ, tedy způsobem, jak učinil, pokud by se jednalo o veřejné zakázky, jež by nespočívaly v plnění stejného nebo srovnatelného druhu. Sama skutečnost, že žalobce uzavřel tři smlouvy na částky vždy téměř dosahující hraniční hodnoty 7,5 mil. Kč, nemůže být z hlediska posouzení věci klíčovou, nejvýše může nepřímo nasvědčovat motivaci žalobce k takovému postupu, z pohledu posouzení souladu žalobcova jednání se ZVZ však nezohlednitelné. Klíčové je tedy posouzení, zda se v případě jednotlivých veřejných zakázek jednalo o plnění stejného nebo srovnatelného druhu.

ZVZ nepodává bližší pravidlo pro určení, kdy jde o veřejné zakázky spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu a kdy nikoli; není z něj podáváno bližší pravidlo pro určení, kdy jde o stejný nebo srovnatelný druh a kdy nikoli. ZVZ tu tedy obsahuje neurčitý právní pojem, který zahrnuje skutečnosti, jež nelze předem zcela přesně a jednoznačně definovat, a jehož obsah, rozsah a tím i konkrétní aplikační dosah je primárně podmíněn časem, místem a konkrétními okolnostmi aplikace normy. Zákonodárce tu tedy žalovanému (resp. i správnímu orgánu I. stupně) vytvořil dostatečný prostor k tomu, aby zhodnotil, zda konkrétní případ do rozsahu tohoto neurčitého pojmu spadá, především s důrazem na odbornost žalovaného (resp. i správního orgánu I. stupně). Z hlediska přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného tedy platí, že žalovaný musel sám nalézt kritéria, za jejichž použití by s ohledem na konkrétní okolnosti právě posuzované věci učinil závěr o tom, zda se jednalo v případě všech tří plnění o taková plnění, jejichž druh byl stejný nebo srovnatelný, či nikoli.

Kritéria, která žalovaný použil, a závěry, k nimž za jejich použití žalovaný dospěl, považuje soud za zákonné a správné. Přestože specifikace plnění, které mělo být podle textu výzev k podání nabídek a podle jednotlivých smluv včetně příloh ve prospěch žalobce uskutečněno, může pro třetí osoby vyznívat poněkud enigmaticky, je nepochybné, že se zjednodušeně řečeno ve svém souhrnu jednalo o plnění, které spočívalo v určení cílové skupiny osob, o nichž pak byly získány kontaktní údaje, jež byly pak využity pro realizaci přímého marketingu, a ve správě získaných kontaktních údajů. Zatímco ve vztahu ke státům Evropy bylo plnění rozděleno (při nejobecnějším způsobu dělení) na dvě fáze, a sice fázi definování cílové skupiny a získání kontaktních údajů a následující fázi oslovení osob tvořících cílovou skupinu prostřednictvím získaných kontaktních údajů a správy kontaktů, z nichž každá fáze byla předmětem samostatné smlouvy, ve vztahu k mimoevropským státům byly tyto dvě fáze plnění součástí jedné smlouvy. Poptávka po těchto plněních vznikla u žalobce současně, rovněž potřeba realizace samotného plnění vznikla u žalobce současně,

z výstupů z těchto plnění žalobci vyplynul jeden ucelený výsledek. Nelze tedy přisvědčit žalobcově tvrzení, že jednotlivé veřejné zakázky jsou naprosto odlišného charakteru a jedná se o činnost s rozdílným předmětem. V případě šetřené veřejné zakázky žalovaný správně zohlednil, že žalobcem poptávané plnění bylo součástí jediné investiční akce, součástí jediného projektu (nepochybně to vyplývá z rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 3.9.2003 o účasti státního rozpočtu na financování akce), že bylo uskutečňováno jediným dodavatelem v totožném časovém období a že jednotlivé práce a úkony ve prospěch žalobce spolu přímo souvisely a vzájemně na sebe navazovaly.

Namítá-li žalobce, že konkrétním postupem sledoval hospodárnost při vynakládání veřejných prostředků, pak soud pokládá za potřebné dodat, že jeden z klíčových principů, na němž je právní úprava týkající se zadávání veřejných zakázek vystavěna, a sice právě hospodárnost vynakládání veřejných prostředků, je vyjádřen v textu jednotlivých ustanovení ZVZ. Zadavatel je tedy povinen postupovat při vynakládání veřejných prostředků hospodárně, vždy však v souladu s pravidly, jež jsou podávána z jednotlivých ustanovení ZVZ.

Ze shora uvedeného tedy soud uzavírá, že v případě všech tří plnění, jež byla poptávána prostřednictvím tří samostatných zadávacích postupů, jde o plnění stejného druhu. Pokud k témuž závěru dospěl i žalovaný, pak použil správný právní předpis (ZVZ), v jeho rámci správnou právní normu (§ 67 odst. 1 ZVZ), přitom právní pojmy tam použité vyložil správným způsobem a následně učinil správný právní závěr. V případě zadání všech tří veřejných zakázek byla tedy z hlediska použití konkrétního zadávacího postupu podle ZVZ rozhodující celková výše peněžitého závazku bez daně z přidané hodnoty. Tato celková výše překročila částku 7,5 mil. Kč, a tedy žalobce nemohl využít postup podle § 49 odst. 1 ZVZ, nýbrž musel podle § 3 odst. 2 ZVZ vyhlásit veřejnou obchodní soutěž.

Za shora popsaného stavu tedy již dle názoru soudu nebylo zapotřebí, aby žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, doplňoval dokazování způsobem, jak žalobce nyní namítá. Podle § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Podle § 34 odst. 1 správního řádu je možné k dokazování použít všech prostředků, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci a které jsou v souladu s právními předpisy. Pokud tedy správní orgán I. stupně s ohledem na obsah výzev k podání nabídek a ze smluv, které byly žalobcem následně uzavřeny, dovodil, že se ve všech případech jedná o plnění, které je plněním stejného druhu, pak k dalšímu dokazování již přistoupit nemusel. Žalobce ve správním řízení neuváděl ani nyní v řízení před soudem neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, jež by ve prospěch závěru o nestejném či nesrovnatelném druhu plnění v případě všech tří veřejných zakázek nad rámec jeho argumentace měly být ze zmiňovaného stanoviska podávány. Stanovisko mělo fakticky podpírat právní hodnocení, kterým žalobce argumentoval; toto stanovisko mohlo být nejvýše posouzeno coby zdroj žalobcovy argumentace o tom, že nejde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, která byla správním orgánem I. stupně odmítnuta. Není tedy, čím

by stanovisko mohlo přesnému a úplnému zjištění skutečného stavu věci přispět. Za situace, kdy ani žalobce v průběhu správního řízení provedení takového důkazu výslovně nenavrhol, neměl žalovaný povinnost se k neprovedení takového důkazu vyjadřovat. Pokud tedy správní orgán I. stupně ani žalovaný dokazování v tomto směru nedoplňoval, nedopustil se tím pochybení, jež by způsobovalo vadu správního řízení s vlivem na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů tedy soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

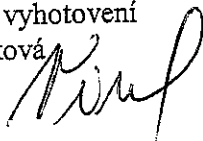
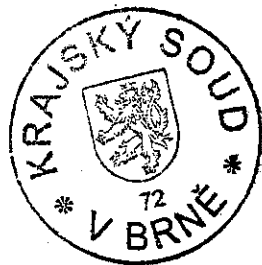
V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Ta by příslušela žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, nadto přiznání náhrady žádných nákladů žalovaný nepožadoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 3.7.2007

Za správnost vyhotovení
Eva Vinklárková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu